

Kleine stapjes, grote gevolgen

Zeventien jaar geleden verscheen 'The Tipping Point'. De bestseller van The New Yorker journalist Malcolm Gladwell. In dit boek beschrijft hij hoe kleine dingen een groot verschil kunnen maken. Een vaak aangehaald voorbeeld beschrijft de strijd tegen de misdaad, de moorden en de drugsoverlast in de jaren tachtig in New York. Hij vertelt waarom het in deze strijd zo belangrijk was om de metro schoon en veilig te maken en zwartrijden te voorkomen.

De uitstralingseffecten hiervan bleken namelijk zo groot dat de stad zelf er substantieel schoner en veiliger door werd. Daarmee, stelt Gladwell, zou het aanpakken van de metro wel eens een stuk effectiever kunnen zijn geweest dan het bijna spreekwoordelijke 'boevenvangen' door de politie.

Het mechanisme dat in 'The tipping Point' beschreven wordt is de bekende broken window theory. Deze theorie stelt dat als een woning een kapot raam heeft, je erop kunt wachten tot ook de andere ramen ingegooid worden. Daarmee kan de verloedering van een hele straat en zelfs een wijk beginnen. Zorg voor een schone en prettige leefomgeving, voor woningen en een buurt waar bewoners trots op zijn, en de leefomstandigheden en veiligheid zullen exponentieel toenemen. Als je deze theorie doordenkt, dan kun je een hoop bereiken met schijnbaar kleine stapjes.

Ik denk vaak aan deze theorie als ik 's ochtends vroeg met mijn honden een rondje door mijn geliefde Stationsbuurt in Den Haag loop. De verschillen die ik zie zijn groot; de statige herenhuizen op het Huygenspark en langs de grachten, en daar aangrenzend de jaren tachtig stadsvernieuwing. De koophuizen en de corporatiewoningen. De broken window theory is zichtbaar in het rondzwervende afval, aan het (soms achterstallige) onderhoud. Het beïnvloedt mijn gevoel van veiligheid. Ondanks het keiharde werk van de mensen van Staedion en de gemeente Den Haag, waait 's ochtends het

afval van de nacht daarvoor door de straten van de ene kant van de wijk, terwijl de andere kant betrekkelijk schoon is. En als het eenmaal vuil is, ach dan maakt een volgende fles of vuilniszak niet meer uit en kun je wachten op de eerste graffiti, kapotte ramen en wat al niet meer.

Mijn stationsbuurt balanceert in een wankel evenwicht. Er is hoop, maar er zijn ook zorgen. Wordt de wijk alleen maar mooier of valt hij terug in de situatie van de jaren tachtig en daarvoor, waarin prostitutie en drugs, verval en onveiligheid de dienst uitmaakten? Ik merk hoe makkelijk het is om trots te zijn op de oude gerestaureerde huizen en dat dat een stuk moeilijker is als het gaat om de complexen in vuilwitte betonstenen. Maar toch wordt ook daar aan gewerkt, door meer groen in de wijk te brengen en alles te reinigen en te verven. En wat kan ik bijdragen? Ik geloof in toezicht om het vertrouwen in corporaties terug te brengen. En daarom vind ik dat de Aw ook echt werkt ten dienste van de volkshuisvesting en ten dienste van mijn eigen wijk. Maar als kleine dingen inderdaad zo belangrijk zijn, kan ik veel meer. En daarom ruim ik ook braaf de poep van mijn honden op, groet ik vriendelijk iedereen die ik zo in het halfduister tegenkom en maak een praatje als je mij langer dan twee tellen aankijkt. Kleine stapjes met hopelijk een groot gevolg. ■

Kees van Nieuwamerongen is directeur Autoriteit woningcorporaties bij ILT